

Sygn. akt <i>IV C</i>	<i>689/16</i>
-----------------------	---------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia	26 maja 2017 r.
------	-----------------

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział IV Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Tyrluk Krajewska

Protokolant:	Starszy Sekretarz sądowy Karolina Rozbicka	
po rozpoznaniu w dniu	24 maja 2017 roku	w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa	H. w W.
przeciwko	A. S.
o	zapłatę oddala powództwo.

Sygn. Akt IV C 689/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 4 marca 2016 roku powód H.w W. wniósł o wydanie nakazu upominawczego, w którym sąd zasądziłby od A. J. kwotę 129.673,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Na dochodzoną pozwem kwotę składały się 58.081,04 tytułem należności głównej, 67.752,23 tytułem odsetek naliczonych zgodnie z warunkami umowy od dnia 16 grudnia 2006 roku do dnia dokonania cesji wierzytelności tj. do 23 listopada 2015 roku, 1187,08 złotych tytułem odsetek ustawowych od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia poprzedzającego złożenia powództwa, 1279,53 złote tytułem czynności bankowych i windykacyjnych naliczonych zgodnie z warunkami umowy, 1373,70 złotych tytułem kosztów sądowych i egzekucyjnych poniesionych przez poprzedniego wierzyciela. W pozwie powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu łącznie z opłatą skarbową. W

przypadku niewydania nakazu upominawczego, powód wniósł o zasądzenie dochodzonych kwot po przeprowadzeniu postępowania.

Z informacji odnośnie danych osobowych wynikało, że A. J. zmieniła nazwisko na S. (odpowiedź na zapytanie k- 25).

15 kwietnia 2016 roku wydany został nakaz upominawczy, natomiast 15 czerwca 2016 roku pozwana wniosła sprzeciw, podnosząc między innymi zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

4 grudnia 2006 roku A. J. złożyła wniosek o wydanie karty kredytowej w C. handlowym (dowód wniosek k- 4), a 15 grudnia 2006 roku zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o prowadzenie karty kredytowej o numerze (...) (umowa k- 6). Pozwanej przysługiwał limit transakcji gotówkowych do kwoty 8.400 złotych i limit wypłat gotówkowych do kwoty 8.400 złotych. Pozwana dokonywała transakcji gotówkowych oraz bezgotówkowych do wysokości udzielonego kredytu. Bank co miesiąc doręczał pozwanej wyciągi z karty kredytowej wskazując minimalną kwotę do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy oraz regulaminem używania karty, kwota pozostała do zapłaty powiększana była o odsetki umowne oraz opłaty za czynności windykacyjne (wyciągi k- 59-99). Pozwana spłacała przeważnie kwotę 250 złotych, 450 złotych lub 500 złotych, co mieściło się w minimalnej kwocie do zapłaty. Wyciąg z 8 października 2009 roku wskazywał na dokonanie 23 września 2009 roku przelewu kwoty 50.000 złotych i przeniesienie transakcji komfort w tej samej wysokości. Z wyciągu wynikało, że kwota 50.000 złotych została rozłożona według planu spłat ratalnych komfort na 59 rat (wyciąg k- 92). Wyciąg z 8 listopada 2009 roku i kolejne nie wykazywały spłaty zadłużenia (k- 93 – 95). 8 lutego 2010 roku według wyciągu doszło do zamknięcia planu komfort – rata kapitałowa (wyciąg k- 96), przy czym w wyciągu zmieniła się wysokość limitu transakcji bezgotówkowych na 54.226,00 złotych. Wobec niewywiązywania się z umowy – nieregulowanie zadłużenia na karcie, pismem z 8 lutego 2010 roku (***data nadania 8 września 2016 roku***) umowa została wypowiedziana ze skutkiem na 24 marca 2010 roku (pismo k- 113). Bank (...) podjął działania windykacyjne odnośnie kwoty zadłużenia. 18 stycznia 2011 roku wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie w sprawie I Co 378/11 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 50.000. Postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie wystawionego tytułu 20 lutego 2015 roku zostało umorzone, wobec bezskuteczności egzekucji (postanowienie k- 104). Z tytułu postępowania egzekucyjnego poprzedni wierzyciel poniósł koszty w wysokości 1373,70 złotych. 23 listopada 2015 roku doszło do umowy cesji pomiędzy Bankiem (...) S.A. i powodem w sprawie, który stał się nabywcą wierzytelności (umowa k- 8). Aneks z 23 listopada 2015 roku strony postanowiły o uzupełnieniu załącznika do umowy celem precyzyjnego wskazania wierzytelności (aneks k- 105) Wpis wierzytelności dotyczący pozwanej został pierwotnie umieszczony na (...) pozycji (k- 13) a po aneksie na (...) pozycji (wyciąg k- 108).

Wysokość zadłużenia zdaniem powoda potwierdzają wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu (wyciągi k- 7). Na okoliczność prawidłowości działań podejmowanych wobec pozwanej powód złożył regulamin Kart Kredytowych C. (regulamin k- 56) wraz z tabelą opłat i prowizji.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów złożonych przez powoda oraz na podstawie przesłuchania pozwanej. Pozwana zaprzeczyła dokonaniu transakcji przelewu kwoty 50.000 złotych i nie umiała wyjaśnić czym było przeniesienie transakcji komfort. Pomimo wezwania powoda do wyjaśnienia kwestii ujawnienia w wyciągu transakcji karty przelewu 50.000 złotych pomimo ograniczenia transakcji bezgotówkowych oraz złożenia dokumentów potwierdzających zawarcie umowy planu spłat ratalnych komfort, żadne wyjaśnienia nie zostały przedstawione.

Sąd zważył co następuje:

Zarzut przedawnienia jako zarzut z zakresu prawa materialnego jest zarzutem najdalej idącym albowiem skutecznie podniesiony powoduje oddalenie powództwa. Zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwaną okazał się zasadny. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, a

dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Pozwany jest przedsiębiorcą gospodarczym, tak więc termin przedawnienia jego roszczeń wynosi trzy lata.

Zgodnie z par. 14 umowy o kartę kredytową bankowi przysługuje prawo wypowiedzenia umowy w każdym czasie z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, w przypadku niezapłacenia przez klienta w terminie wskazanym w wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po uprzednim wezwaniu klienta do zapłaty w terminie 7 dni. Zgodnie z wyciągami złożonymi przez powoda, pozwana zalegała z zapłatą za więcej niż dwa okresy rozliczeniowe, tak więc powód mógł skorzystać z uprawnienia do wypowiedzenia umowy. Zgodnie z pkt. 3 cytowanego paragrafu wypowiedzenie umowy następuje na piśmie i w przypadku wypowiedzenia, zgodnie z pkt 4 klient zobowiązany jest niezwłocznie zwrócić kartę i spłacić całe zadłużenie najpóźniej następnego dnia po okresie wypowiedzenia. Pozwana zalegała z wpłatą od 2 grudnia 2009 roku przez kolejne trzy okresy rozliczeniowe, po czym wpłaciła kwotę 17,49 złotych, która nie była minimalną kwotą do zapłaty. Wobec powyższego powód był uprawniony do wypowiedzenia umowy już w lutym 2010 roku, ze skutkiem na 24 marca 2010 roku. Treść pisma z 8 lutego 2010 roku (k- 113) potwierdza dokonanie wypowiedzenia w tym terminie, pomimo adnotacji na piśmie o dacie nadania 2016-09-08. Sąd przyjął datę wypowiedzenia wskazaną przez powoda tj. 8 lutego 2010 roku. Wobec wypowiedzenia umowy z dniem 24 marca 2010 roku, 25 marca 2010 roku wierzytelność powoda stała się wymagalną. Zgodnie natomiast z cytowanym art. 118 k.c., roszczenie to stało się przedawnione z dniem 24 marca 2013 roku, czyli przed dokonaniem cesji wierzytelności. Powód podważył skuteczność zarzutu przedawnienia odwołując się do faktu wystawienia bankowego tytułu wykonawczego, nadania klauzuli wykonalności temu tytułowi i wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności, która zgodnie z art. 123 k.c. przerywa bieg przedawnienia. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe wydał postanowienie o nadania klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny 4 lutego 2011 roku do kwoty 50.000 złotych. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności został złożony przez Bank (...) Spółkę Akcyjną, tak więc przez podmiot od którego powód nabył wierzytelność w ramach cesji. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016 roku III CZP nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzule wykonalności. W uzasadnieniu do uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 par 1 k.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wobec powyższego przerwanie biegu przedawnienia przez czynność podjętą przed sądem czyli złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności mogłoby być jedynie skuteczne gdyby z pozwem wystąpił Bank (...) S.A. Powód, który nabył wierzytelność w 2015 roku, nie może skutecznie podnosić okoliczności przerwania biegu przedawnienia w związku z czynnością podjętą przez inny podmiot. Skoro zatem pozew złożony został 4 marca 2016 roku, roszczenie powoda w tym czasie było już przedawnione. Odsetki od wierzytelności przedawniły się wraz z roszczeniem głównym podobnie jak pozostałe dochodzone kwoty będące opłatami i kosztami powstałymi w toku windykacji, na podstawie art. 118 k.c. Bez względu jednak na okoliczność przedawnienia, należy wskazać, że powód w sprawie przedstawił dowody z wyciągów na okoliczność powstałego zadłużenia i jego wysokości. Wobec zapisów w wyciągu odnośnie zawarcia umowy spłat komfort, w wyniku przekazania środków w wysokości 50.000 złotych wbrew limitowi określoneemu na rachunku tak dla transakcji gotówkowych jak i bezgotówkowych, sąd powziął wątpliwość co do tego faktu. Pomimo wezwania powoda do wyjaśnienia kwestii wysokości zadłużenia, żadne dowody nie zostały złożone. Należy przy tym wskazać, że wyciąg z rachunku bankowego ma charakter dokumentu prywatnego, tak więc stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła określone oświadczenie albowiem zgodnie z art. 95 ust 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku prawa bankowego, wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego. Dla przyjęcia za udowodnione wysokości zobowiązania wobec faktu zaprzeczenia okolicznościom wskazanym przez powoda i braku dowodów wskazujących na źródło zobowiązania, złożone wyciągi nie spełniają kryteriów wiarygodnych dowodów potwierdzających istnienie roszczenia i jego wysokość, zwłaszcza wobec braku jakichkolwiek dokumentów świadczących o zawarciu nowej umowy zmieniającej charakter świadczenia bankowego z limitu na karcie na kredyt w wysokości 50.000 złotych oraz przekroczenia limitu wypłat. Ponadto na marginesie na uwagę zasługuje fakt, że sąd

rejonowy nadał klauzulę wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności do 50.000 złotych a nie tak jak wskazał powód co do całej kwoty wierzytelności.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona która przegrywa proces ponosi jego koszty .